

Gemeente van Christus,

Wij worden vanmorgen als mensen die iets met de kerk hebben opgeroepen om in de spiegel te kijken. Dat kan raar lopen.

We bezoeken een kerkdienst en dat is nog betrekkelijk veilig, want anoniem.

Maar dan, je wilt wat, het kan toch niet allemaal bij het oude blijven, en je stapt in een werkgroep, voor jongeren, voor ouderen, voor het beheer, voor de kunst, voor de tuin, voor de samenleving in haar geheel of voor de cantorij in het bijzonder. Je schuift aan in avondvullende vergaderingen en je gaat je ermee identificeren, je wordt erop aangesproken en je hebt soms het bange vermoeden, dat als ik het nu laat afweten, dan gebeurt er niets meer, want er staan geen anderen klaar. Je gaat door en tegelijk voel je de werklast groeien. En steeds minder kom je toe aan de vraag, waar zijn we nu eigenlijk mee bezig? Willen we wel omzien naar elkaar? Kunnen we elkaar in al onze verschillen en geschillen aanvaarden?

Kan de kerk een plek zijn waar je je veilig voelt?

Het doel van zelfs de meest kleine en vergrijste christelijke gemeente is om een stap te zetten naar een liefdesgemeenschap van alle mensen op aarde. Dat klinkt absurd, maar het gaat niet voor minder. En juist diegene die actief zijn en geacht worden te weten hoe dat moet, verliezen het zicht op de zin van de kerk. Ze voelen zich verantwoordelijk, maar waarvoor eigenlijk precies?

En toch is er geen andere weg om die zin te vinden, dan zelf meedoen. Alleen wie zoekt, vindt zin.

De kracht die de gemeente draagt is de geest van Jezus Christus. Daar wordt onze verbeeldingskracht gewekt om te blijven uitzien naar een nieuwe mensenwereld, waar liefde bloeit en vrede op alle bergtoppen rust. De kleinste gemeente in het kleinste gat op aarde gaat voor dit doel. Het kleurt onze gebeden en geeft adem om te zingen. Om te blijven leren, elkaar te blijven zoeken en dat gaat allemaal niet vanzelf, we moeten er met elkaar hard aan trekken, met visie en beleid, maar het laatste woord is steeds 'liefde'. Liefde is het refrein.

Het gaat telkens om die ene, zo zegt het evangelie, het gaat nooit om wij of zij ... met z'n allen.

Het gaat niet om de grote structuren en grote verhalen, het gaat om de mens. En waar mensen tot nummers zijn gereduceerd, daar vraagt het evangelie je naam. Dat is dat zoeken, je naam wordt geroepen, je doopnaam klinkt en er wordt je gevraagd: "Waar ben je in hemelsnaam mee bezig?"

Daarin – in die vraag - gebeurt God, daarin is Hij aanwezig in die zoekende beweging naar de ene.

Miskotte schrijft over de gelijkenis van het verloren schaap, verloren betekent dat je gemist wordt, je bent van waarde. De zoeker en de gemiste horen bij elkaar, zijn verbonden, voor eeuwig, verbonden met de Eeuwige. De zoeker en de gemiste horen bij elkaar. En beiden zijn actief: de zoeker in het zoeken en de gemiste in het toelaten gevonden te worden. De zoeker is helemaal in beslag genomen door het zoekgeraakte. De zoekgeraakte kan niet wachten gevonden te worden. Iedereen die de merkwaardige logica van de liefde kent, die zal het begrijpen. De zoeker en het zoekgeraakte, de vinder en de gevondene, zij horen bij elkaar, ze kunnen niet zonder elkaar, en als zij elkaar vinden geschiedt er vreugde voor het aanschijn van Gods engelen. Dat is het geheim van Gods liefde.

Mooi wat daarover is geschreven in de Timoteus-brief. Te vertrouwen is het woord en aller aanvaarding waardig, dat Christus Jezus tot de wereld is gekomen om zondaars te redden, van wie ik de eerste ben. De schrijver, probeert iets te zeggen over aangeraakt zijn door Gods ontferming, over gevonden worden. Het is een ervaring die zo overweldigend is geweest, dat hij er alleen maar in heel persoonlijke en meditatieve taal over kan spreken, het is de taal van het gebed. Ik dank hem Messias Jezus ... Hij heeft mij betrouwbaar geacht en in dienst genomen, niet omdat ik zo goed en hard werkte, niet omdat ik het allemaal zo goed wist, niet omdat ik zo goed bij was en over alles kon mee praten, niet omdat ik zo goed en stevig in het leven stond, het vreemde is dat ik daarin vastliep, ik liep stuk, ik was wel een zoekende, maar wist eigenlijk niet dat ik gevonden moest worden. Dat is een schok, om te ontdekken, te onderkennen, dat je niet zonder gevonden worden kunt, dat je in al

je stevigheid, zoek kunt raken. En ik besepte – zo zegt de schrijver – dat ik pas in deze crisis bemerkte, wat het is om gedragen te worden. Er is geen onderscheid tussen ons en de anderen. Ik had het zelf nodig om gevonden te worden. En daarom ga ik naar de kerk, om liturgie te vieren ... om te antwoorden en woorden van leven te horen ..op de rand van het niets, tegen de waanzin in om te oefenen in ontvankelijkheid. Het gaat om die ene. Het gaat misschien wel om jou zelf. Ik sluit af met een anekdotische vertelling van wijlen ds. Nico ter Linden. Indertijd – jaren tachtig van de vorige eeuw – is hij voor mij belangrijk geweest om te besluiten theologie te gaan studeren. Nico ter Linden vertelt over zijn ervaringen als geestelijk verzorger in de Nijmeegse Pompekliniek – een tbs kliniek – hij schrijft...Een van onze patiënten had zich tijdens zijn proefverlof thuis verhangen. Hij zou in de kapel van de kliniek worden opgebaard, de pater en ik, zouden voorgaan in de gedachtenisdienst. Die middag zaten we samen te praten, verdrietig en kwaad, toen plotseling met kracht onze deur werd opengegooid. Er stond een patiënt wild gebarend, ook verdrietig en kwaad, en met zo zijn eigen manier om dat uiten.

‘Is Gerrit er al’, riep hij. Nee, Gerrit wordt over een uurtje gebracht.

Is ie blauw? Dat weet ik niet.

Wat zitten jullie te doen?

Wij praten over Gerrit en over onszelf en hoe verschrikkelijk we het vinden en we zoeken een lied en gebed om straks te zeggen.

Flauwe kul, zei hij. Gerrit is goed af en ik doe het straks ook en denk eraan voor mij hoeft je geen gebedjes te doen of liedjes te zingen, je gooit mij gewoon maar op de mestvaalt.

De pater stond op. Nee dat zeg ik verkeerd, hij verhief zich. En met een felle blik in zijn ogen en een priemende vinger zei hij: Zal ik jou eens wat zeggen? Jij bent een wonderschoon kind van God! Hoor je dat! Jij bent een wonderschoon kind van God! En nou opzooien want we moeten aan het werk. ...

Na de herdenkingsdienst bleef de jongen wat in de kapel rondhangen.

Meende je dat nou pater, wat je daarnet zei?

Amen.